

KAZALO

(Nepotreben) uvod	5
Puščava	9
Jordan	15
Galileja	23
Grešnica	25
Nazaret	29
Kafarnaum	33
Nain	61
Betanija	69
Jeruzalem	79
Koroška Bela	85
Oh, ta Čušin	87

(Nepotreben) uvod

Naj za popolnoma nepoučene na kratko in blago povzamem, kar piše tako rekoč v slehernem predgovoru k prevodom Nove zaveze oziroma evangelijev:

Beseda *„evangelij“* prihaja iz grške *„euangelion“* in pomeni dobro poročilo, veselo oznanilo, radostno vest. Glagol te besede je *„euangelizo“* in pomeni oznanjam, razglašam veselo novico.

Jezus je veliko govoril, vendar ni zapustil – če seveda odštejemo znamenito *„pisanje v pesek“* (Jn 8,1-11) – zapisane ene same besede. Njegove besede in dejanja so njegovi učenci naprej posredovali najprej ustno, kasneje pa so jih začeli zapisovati. Tako so nastale zbirke Jezusovih izrekov – *„logie“*. S postopnim zapisovanjem je beseda *„evangelij“* postala ime za posebno književno vrst – pripoved o besedah in dejanjih Jezusa iz Nazareta.

Poleg štirih *„kanoničnih“* evangelijev, poznanih kot Matejev, Markov, Lukov in Janezov, ki so seveda uvrščeni v Sveto pismo in ki so bili spisani še v prvem stoletju, poznamo še preko sto t.i. *„apokrifnih“* evangelijev, ki so nastali kasneje in ki jih je Cerkev zavrnila ali celo razglasila za krivoverske.

Grška beseda *,kanon'* je pomenila *,merilno palico'* oziroma zidarsko *,plajbo'*, medtem ko *,apokrifno'* pomeni *,skrito, skrivno, nepristno'*. Kanon se seveda ne spreminja, medtem ko po nekaterih interpretacijah velja za apokrif vsak, tudi na novo nastali zapis o Jezusovem življenju in delu.

Nujno se mi zdi povedati, celo poudariti, da je *Evangelij po Čušinu* predstava, dokaj uspešna monodrama. Nastajala je vse moje življenje. Bolj stvarno se je začela oblikovati v avtu – med vožnjami v službo in nazaj, razpeta med teatrom v Ljubljani in domom na Koroški Beli. K zapisu sem se – zaradi napovedane premiere – prisilil v avgustu leta 2007. Zadnjo piko sem pritisnil morda tri ure pred prvim nastopom pred publiko.

Po štirinajstih letih in tristo šest ponovitvah predstava zdaj postaja knjiga, pripoved pa zapisana črka.

In kot evangelisti, ki so se pred skoraj dva tisoč leti trudili ujeti v črke Jezusovo življenje in besede, sem se tudi sam znašel pred nalogo, kako odrsko govornico preliti v prozni zapis. Ne vem, koliko in kako mi je uspelo, sem se pa na pomoč zatekal k istemu Duhu, ki je nekoč navdihoval evangeliste.

Mislil – ali vsaj upam –, da vsebina *,mojega'* evangelija ni sporna, čeprav bo pozorni, pobožni in poučeni bralec mestoma v njem odkril nastavek kake *,herezije'*, ki je tja podtaknjen namenoma, saj gre vendarle za apokrifni zapis, ki se je navdihoval tudi pri originalnih apokrifih. Gre za človeški, osebni zapis o Jezusu, kot ga v življenju doživljam. In ker je najin pogovor včasih resen, včasih pa

ne, ker mu včasih kaj očitam, včasih pa se dam podučiti, ker ga včasih ne razumem, včasih pa mislim, da vem več od njega, je taka tudi moja *,vesela novica'*.

Če ste mnenja, da so svete reči zgolj resne in nikakor ne morejo biti zabavne, je bolje, da knjigo odložite in prenehate z branjem. Jaz sem *,Evangelij'* napisal, ker bi rad v družbi veselih ljudi že zdaj okusil kanček *,večnega veselja'*, ki nas bojda čaka.

Vse, ki boste nadaljevali z branjem, sem torej opozoril!

*Za Puca – mojega neusmiljenega Tomaža,
za Tino – Magdaleno ali Samarijanko, to mi nikoli ni bilo in mi
še zdaj ni čisto jasno,
in za vse moje igralske kolegice in kolege ...
ker jim nisem znal in zmogel o evangeliju spregovoriti z
življenjem.*

Puščava

Na Gospodov dan me je Gospodov angel odnesel v puščavo na visoko, visoko goro. Tam me je sredi pustih skal odložil na tla in rekel ... No, pravzaprav ni nič rekel, vsaj nič razločnega, kajti zgrudil se je na tla ves prepoten in zadihan.

Revež. Ne vem, zakaj hodi v hribe, če nima kondicije.

Malo sem se razgledal po okolici in potrpežljivo čakal, da moj operutninjeni spremljevalec pride do sape. In to je, moram reči, kar trajalo, razgled pa spet ni bil tako lep: kamen pri kamnu, v dolini pa pesek, do koder seže oko, zato sem pristopil in mu pomagal na noge.

»Ata ... o ... i ... edeh ...« je sopihnil.

Nisem ga razumel.

Ne vem, morda je to eden teh angelskih jezikov, o katerih govori Pavel v Pismu Korinčanom.

»Oprosti, ne razumem te. Kaj praviš?«

»Ako ... si ... esek ...« je še naprej nerazločno sopihal.

»Ne, še vedno nič. Kupi kak soglasnik, to pomaga.«

»A?«

»Ne, ne samoglasnik, soglasnik. Boš videl, da bo bolje. No, daj, zajemi sapo in poskusi še enkrat.«

Angel me je – za nebeščana dokaj neprijazno – pogledal, potem pa le ubogal. Dvakrat je globoko zajel sapo, zadržal dih in pihnil, nato pa popolnoma razločno spregovoril:

»Kako si težek!! Ljubi Bog v nebesih, kako si težek!«

»Prosim?«

»Nič ne prosi, raje delaj! Migaj! Telovadi! Shujšaj. Debel si kot slon. Komaj sem te prinesel!«

Zdaj sem jaz zajemal sapo!

»No, veš kaj, nisem jaz kriv, če te utruji že en mali klanček in žakelj cementa!«

»Žakelj cementa?! Prej betonska hruška. Kdaj si nazadnje stopil na vago?«

Vse težje sem normalno dihal.

»Nobene potrebe ni, da si nesramen. Sploh pa bi človek od angela pričakoval kakšne teološke pripombe, ne pa zdravstvenih nasvetov!«

»A teologijo bi rad? Tudi prav. Izvoli. Prizadevajte si, da vstopite skozi ozka vrata, kajti povem vam: veliko jih bo želelo vstopiti, pa ne bodo mogli. In še,« je dodal »široka so vrata in prostorna je pot, ki vodi v pogubo, in veliko jih je, ki stopajo po njej.«

»A tako?!« sem požrl. Debelo.

»Ja, tako!« se je posmehoval perjatec. »Tako piše v Svetem pismu. Kar poglej.«

No, vse kar je prav!

Začel sem si zavihovati rokave.

»Ne, ne, ti poglej, če morda ne piše tudi: Zapri gobec, sicer ti ga razbijem. Iz mene se nihče ne bo norčeval. Pridi sem, boš ti videl hudiča!«

Tedaj pa je angel razprl perutnice in odletel, prestrašen zaradi mojih pesti. Ali morda zaradi omembe hudiča? Ali morda samo zato, ker je pač lahko? Letel, namreč. Ni važno! Besen sem vpil za njim:

»Kaj je zdaj?! Kam greš? Pridi nazaj, reva angelska, da se pomeriva kot dva dedca!«

No, saj v resnici niti vem, kakšna sorta so angeli: ali so tete ali strici?

»Daj, vrni se, če si upaš! Strahopetec! Najprej se petelini, potem pa pobegne kot preplašena kura!«

Pogledal sem okoli sebe, a ni bilo nikogar, s komer bi lahko delil svoje zmagoslavje. Videl pa sem isto kot prej: zgolj kamen pri kamnu. In pesek. Zato sem vpil dalje:

»Vrni se! Pridi nazaj! Povej, zakaj si me prinesel sem! Kaj naj počnem tukaj?«

Nič. Glas vpijočega v puščavi je ostal brez odgovora.

Sranje! Kaj naj zdaj tu, sredi puščave, Bogu za ritjo? In še brez malice?

Kaj sem hotel? Šel sem. Za nosom. Preko puščave. Kamorkoli sem pogledal, samo pesek. Pesek. In sonce. In vročina.

Hodil sem in hodil ... Hodil sem toliko časa, da nisem več vedel, ali je dan ali je noč ... Kateri dan in katera noč ... In lačen sem bil ... Lačen ... Nenazadnje sem nazadnje jedel pred kako uro in pol!

In kar na lepem sem pred seboj zagledal dva človeka, ki sta se očitno nekaj prepirala. Najprej sem mislil, da je fatamorgana. Ampak ne, bila sta prava: dva človeka sredi puščave! Enega od njiju sem takoj prepoznal, v prvem hipu, saj je bil lep, kot da je pravkar stopil s podobice –

Jezus, jasno! Drugi možak pa je bil že na pogled nekoliko čuden: stisnjene oči, tanke ustnice, polizan, s kozjo bradico, oblečen pa ... kaj vem! Tak je bil, kot bi se Jelinčič oblekel v lovsko uniformo. No ... tak!

Stopil sem bliže in slišal tega jagra govoriti: »Če si Božji Sin, reci tem kamnom, naj postanejo kruh.«

Jezus pa mu je odvrnil: »Človek naj ne živi samo od kruha.«

To je bila moja iztočnica. Moral sem se oglasiti.

»Oprosti, Jezus, ker se vmešavam, ampak ni lepo, da misliš samo nase, no. Tukaj smo še drugi, ki smo lačni. Ogromno ljudi strada. Sploh pa, saj ni treba, da pretiravaš.«

Pobral sem nekaj kamnov, ki so ležali po tleh, in jih ponudil Jezusu.

»Za začetek bi morda lahko pričaral samo kakšno zemljico ... ali pa makovko ... Kaj praviš?«

Jezus se je od jagra obrnil k meni in mi z nasmehom dejal:

»Ne preizkušaj Gospoda, svojega Boga!«

»No, ja, ne rečem, tako v teoriji imaš že prav, ampak v sili še hu ... Hu, hu! A si ga ti spohal?«

Nenadoma je namreč neznansko zasmrdelo!

»A vohaš, no?!«

Jezus pa je samo stal tam in se smehljal, tako da sem bil prepričan, da je prdec njegov.

Obrnil sem se k jagra: »Kaj pa ti? A ti vohaš?« Toda polizanca na vsem lepem ni bilo nikjer.

»Ja, krasno, no. Še malo prej je bil tukaj, zdaj ga pa ni. Kam je pa šel?«

Jezus je molčal. In se še zmeraj samo smehljaj.

»Ti, ampak tole pa res smrdi, no ... Po žveplu, se mi zdi.«

In tedaj se mi je posvetilo!

»O, Marija sveta, sam ta spoden! Zlodej!«

Saj, kaj pa sem ga, bedak, klical, hudiča. Še prehitro pride!

»Jezus, jaz se bom kar tebe držal, če smem!«

Prijel sem ga pod roko in sva šla.

In kar na lepem nisem čutil več ne lakote ne žeje.